

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Lucinda Hare

Îmblânzitorul Dragonilor

Traducere din limba engleză

Ioana Opaț

Cronicile
Dragonilor

CUPRINS

Prolog	7
1. Culcușul dragonilor de luptă	13
2. „Fiecare, fiecare,/ Să azvârle în căldare.“	32
3. Garda Dragonilor	37
4. Întoarcerea acasă	61
5. Două Înghițituri Și Te-Ai Dus	67
6. Scutierul domniței Quenelda	80
7. Manevra Stoner	87
8. Închipuiți-vă... ..	106
9. Noi nu glăsuim cu trădare.....	121
10. O zi lungă de muncă	132
11. Diavolii lui Darcy	139
12. Zboară cu Vântul Care Se-Ntețește	158
13. Pedepsit	176
14. Goblini	182
15. Dragonul de lemn	186
16. Primul zbor	193
17. Breasla Ucigașă a Asasinilor Ascunși și Vicleni	216
18. Zburând în înalt	220
19. Peșterile Ucigașe	232
20. Doamna și vagabondul	242
21. Turnirul de iarnă	252
22. DeWinter! DeWinter!	273
23. Cazanul	288
24. Magia de Maelstrom	304
25. Îmblânzitorul dragonilor.....	312
26. Ostrovul Dragonilor	325

PROLOG

Flacăra din vârful celui mai înalt turn al castelului abia se mai zărea prin ninsoarea ce cădea ca turbată. Ferindu-și ochii de furtună cu palma, gnomul își scutură scânteile aduse de vânt de pe mantaua înghețată și se întoarse în curte, continuându-și veghea.

Cuibărit în blana grea de urs, începuse să moțăie, când, dintr-odată, zăpada care se cernea în jurul lui se porni să dănțuiască și să se învoluteze. Vântul urla, iar suflarea lui aproape că îl lua pe sus, ridicându-l în picioare. Gnomul clipi, scuturându-și zăpada din sprâncenele groase și zbârlite. Privi către cer. Între zidurile donjonului, aerul sclipea și strălucea asemenea chiciurii. Zăpada din fața lui era bătătorită, parcă strivită de o greutate de neînchipuit.

Deasupra lui, negru pe fundalul viscolului, se profila amenințător un dragon uriaș; din coastele lui enorme se înălțau aburi înghețați. De pe spinarea creaturii coborî iute un bărbat tânăr, înveșmântat într-o armură neagră solzoasă, bătută cu țepi, aidoma celei care acoperea dragonul.

– A venit vremea?

– Stăpâne conte, rosti gnomul îngenunchind, moașele spun că vremea va sosi curând.

Călărețul se întoarse către Tunet, dragonul său, care își freca botul uriaș și negru de umărul lui.

– Tunet, să mă aștepți, îi ceru el, după care o luă cu pași mari spre castel, cu gnomul pe urmele lui.

Afară, vântul își schimbă direcția spre sud, gonind norii de pe cer și dezvăluind lumina celor două luni gemene. În liniștea care se așternea, un nor de dragoni sălbatici se ivi pe cer. Unul dintre ei se lăsă în jos, măturând zăpada de pe acoperișul abrupt, împodobit cu frontoane, al vechiului castel, și își încleștă pintenii de un gargui. Curând fu urmat de altul, apoi de al treilea, până când fiecare acoperiș și horn, fiecare turn și parapet erau înțesate de dragoni. Apoi creaturile își înălțară capetele și începură să cânte.

Sunetul nepământean vibra în văzduh, făcându-i pielea ca de găină tânărului conte, care se învârtea agitat prin odaia slab luminată de mai jos. Cântecele trecu iute de hotarele până la care l-ar fi putut urma urechea omenească. În Vâlceaua Vrăjitorilor, o haită de lupi porniți la vânătoare de elani se opri din goană, luând-o către castelul îndepărtat. Un urs adâncit în hibernare fornăi neliniștit în vizuina lui; mult mai sus, deasupra peșterii, o lespede de zăpadă se desprinsese cu zgomot pe panta Muntelui Magului Adormit, prăvălindu-se la vale.

Clopotele băteau, vestind crucea nopții, iar vremea se preschimbă ușor în miezul iernii. Abia se stinsese ultimul dangăt, când un plâns set spintecă văzduhul; era țipătul voinic și limpede al unui prunc, plin de viață nouă.

Tânărul se întoarse către ușa deschisă. Gnomul se așina la câțiva pași în spatele său. Moașa ieși din odaia facerii,

purtând în brațe un ghemotoc înfășurat în scutece. În spatele ei, în patul mare, cu stâlpi, bărbatul întrezări o femeie care zăcea liniștită și nemișcată, sprijinită pe perne de damasc.

– Stăpâne, îi grăi moașa, făcând o plecăciune și întinzându-i pruncul care plângea, ai o fiică.

– Și mama ei? întrebă contele, cu glasul răgușit de teamă. Cum se simte mama ei?

– Se simte bine, stăpâne, dar acum doarme. A fost o naștere anevoioasă. Are nevoie de odihnă. Spițerul se îngrijește de ea.

La auzul acestor cuvinte, încordarea păru să dispară din umerii lați ai bărbatului. Primind copilul în brațe, privi în ochii lui căprui care îi oglindeau pe ai săi. Zâmbi, zgândărindu-și cicatricea abia vindecată, care se întindea, tremurătoare, de la frunte până la bărbie.

Moașa șovăia.

– Stăpâne, vei duce copila la loc ferit?

Bărbatul încuviință din cap.

– O voi duce la Domul Dragonilor. Nimeni nu trebuie să prindă de veste care îi e obârșia.

– Stăpâne, cu toții am jurat credință doamnei noastre. Să n-ai teamă. Niciunul dintre noi nu va sufla o vorbă despre ea sau despre copilă.

Bărbatul se îndepărtă în grabă, luând ghemotocul înfășurat în blănuri, iar gnomul îl urmă îndeaproape.

Ajuns în curtea castelului, se opri. Dragonii ce adăstau pe ziduri îi țintuiau cu priviri arzătoare. Nici omul, nici gnomul nu mai văzuseră vreodată asemenea lucru. Totul era învăluit într-o tăcere ciudată, de parcă întreaga lume își ținea răsuflarea.

Gnomul se uită la copilă și încremeni. Ochii care păruseră căprui la lumina lumânării străluceau în întuneric cu o irizație aurie, neomenească.

– Domnia Ta!

În vocea servitorului se strecurase o teamă superstițioasă.

Bărbatul se aplecă și el asupra copilului, și răsuflarea i se tăie o clipă, iar aerul înghețat îl arse parcă pe gât. Își înălță apoi capul, privind în ochii mari și aurii care îl cântăreau de sus, pe el și micuța-i povară.

Tunet își lăsase în jos capul împlătoșat și cerceta fetița. Scâncetul ei încetă deodată și copila gănguri încântată. Pumnii ei atingeau botul catifelat al uriașului aplecat asupra ei.

– *Bine te-am găsit, micuțo...*

Glasul adânc, tunător al dragonului se rostogoli în mintea copilei, care își întinse brațele ca să îmbrățișeze ființa aceea uimitoare, atât de stranie și totuși atât de cunoscută.

– *Bine te-am găsit, Dănuțitoarea Dragonilor...* Limba lui albastră îi mângâia pielea, ca o țesătură aspră și fierbinte. *Vino, micuțo...*

Coadă uriașă, înspănată, care împărțise moartea printre nenumărați goblini, alunecă încet în față, încolăcindu-se în jurul fetiței, și o luă cu gingășie din brațele tatălui ei. O clipă, bărbatul rămase împietrit de uimire, apoi un zâmbet fugar îi lumină chipul frumos. Strecurându-se cu sprinteneală printre platoșele imense de pe spinarea dragonului, contele încălecă iute, așezându-se în șaua lui, după care își luă fiica în brațe. Gnomul ajunse și el la locul lui obișnuit, în spatele stăpânului său, lipit de una dintre platoșe, cu securea dublă odihnindu-i-se la picioare.

– Să mergem!

Învelindu-și bine copila în mantie și ținând-o strâns în brațe, bărbatul apucă hățurile.

– Către Domul Dragonilor!

Dragonul, un Negru Imperial, se înalță fără un sunet în văzduhul nopții. Nici nu trecuseră bine de zidurile crenelate ale castelului, că silueta zburătoare dispăru în beznă și călătorii se făcură nevăzuți, iar vântul stârnit de aripile dragonului le șterse urmele din zăpadă, ca și cum n-ar fi fost nicicând.

CAPITOLUL 1

Culcușul dragonilor de luptă

– *O să te doară... îl preveni Quenelda, în timp ce capul dragonului o împungea ușor, învăluind-o în răsuflarea lui fierbinte.*

Fata îi vorbea în gând, cum e doar felul dragonilor.

– *Durerea e un fleac, Dăntuitoarea Dragonilor, se grozăvi dragonul din seminția Dinte Ascuțit, dezgolindu-și colții galbeni. Sunt puternic. N-am trecut eu oare prin mai multe bătălii decât numără anii tăi?*

– *Da, zâmbi Quenelda, așa e...*

Fetița subțiratică era cățărată pe piciorul solzos, dar sări sprintenă pe suportul circular de metal de lângă culcuș. Dându-și la o parte din ochi șuvițele blonde rebele, strigă cu îndrăzneală către gnomul care stătea încălecat pe coada ruptă a dragonului.

– E gata.

– *Hmmm..., mormăi neîncrezător Tangnost Strânsoare de Urs, gnomul care era mai-marele dragonilor contelui Rufus DeWinter, în timp ce se opintea. Acum! strigă el peste umăr, cu glasul aspru, adânc, înăbușit de viziera coifului. Pe Pământul Dintâi, trage!*

În spatele său, un ucenic speriat se supuse, trăgând cu toată puterea de lanțurile scripetelui. Roțile unsuroase scrâșniră, zalele zăngăniră, iar lanțul se înălță centimetru cu centimetru. Încetul cu încetul, scripetele care sprijinea coada retezată a dragonului își ridică povara de la pământ, dând la iveală fractura deschisă.

Gnomul scrâșni din dinți. Palmele asudate îi alunecau în mânușile grele. Strângând iar pumnii, se opinti din toate puterile. Și osul rupt alunecă la locul lui, cu un pârâit puternic, urmat îndată de urletul de durere al dragonului.

Din instinct, Tangnost se aplecă, în vreme ce focul alb și fierbinte șerpuia în jurul lui, căutând înfometat o spărtură în armura lui plină de funingine. Flăcările izvorâte din botul dragonului Dinte Ascuțit numit Două Înghițituri Și Te-Ai Dus se răspândeau în jurul culcușului, iar apoi, mugind și zăngănind, se buluciră de-a lungul țevilor și al coșurilor, croindu-și drum în aerul răcoros al zorilor. Apoi focul se stinse și doar zidurile adăpostului de bătălie mai răspândeau o lucire roșie în întuneric. Cărămizile încinse băteau spre roz, începând să se răcească.

În sfârșit, treaba fusese dusă la capăt. Tangnost răsuflă ușurat, regretând însă de îndată gestul. Chiar filtrat prin masca grea, aerul dogoritor îi pârjoli gâtlejul și-i stoarse lacrimi din unicul ochi. Tuși, apoi clătină din cap, înciudat de propria neghiobie.

Dragonii de luptă grav răniți erau de obicei uciși pe loc. Și pe bună dreptate, cugetă gnomul cu amar. Să vindeci un animal rănit era o treabă tare anevoioasă, dar să oblojești un dragon de luptă țâfnos și carnivor, învățat să pârjolească, să spintece și să descăpățâneze, putea să te scoată din minți. Îi zguduia până și lui nervii, căliți în optzeci de ani de experiență, dintre care

șaizeci și cinci petrecuți pe câmpul de luptă, înainte ca securea unui goblin să-l schilodească. Era de-a dreptul o sminteală, chiar dacă dragonul de luptă costase cinci mii de guinee de aur și fusese nevoie de cinci ani ca să fie dresat.

Toată lumea știa asta, cu excepția unei anumite domnițe înveșmântate într-o tunică de piele mult prea largă, în pantaloni băiețești peticiți și cu cizme zburătoare grele, o domniță încăpățânată, în ai cărei ochi căprui se citea o hotărâre nestrămutată.

– *Două Înghițituri Și Te-Ai Dus, te doare coada?* întrebă politico Quenelda, fără să-l ia în seamă pe ucenicul îngrozit care tremura în cizme.

– *Coadă-mi pulsează, Dănțuitoarea Dragonilor...* recunoscu Două Înghițituri; fumul albicios încă i se mai ridica din nări, vălătucindu-se furios.

– *Dar durerea ascuțită...?*

– *Din ce în ce mai slabă, însă rana mă arde și mă mănâncă.*

– *Am să-i dau de veste lui Un Ochi. Să nu-ți lași greutatea pe părțile vătămate câtă vreme te oblojim.*

Dragonul de luptă suflă cu putere în semn de încuviințare, apoi își întoarse capul solzos către piticul și ucenicul care îi pansau coada. Limba roșie și despătată în trei țâșni afară, gustând aerul.

– *Mi-e foame, Dănțuitoarea Dragonilor, se plânse creatura.*

Parcă spre a-i întări spusele, cel de-al treilea stomac îi scoase un chiorăit. Ca un vulcan pe cale să erupă... sau ca un dragon care se pregătește să sufle foc. Fără voie, gnomul se dădu un pas înapoi, iar ucenicul o luă la fugă, țipând.

Tangnost se trezi holbându-se la două nări fremătătoare, mari cât ușile de cuptor. Fiuoare de abur se șteau din ele,

purtând amenințarea a ceva mult mai rău ce avea să vină. În spatele nărilor, ochii roșii de reptilă ai dragonului Dinte Ascuțit pândeau fiecare mișcare a gnomului cu un interes neliniștitor. Un strop de salivă corozivă picură dintre colții galbeni și căzu sfârâind pe metalul podelei.

Tangnost încremeni. Cei din seminția Dinte Ascuțit erau vestiți pentru arțagul lor. Ucideau la cea mai mică provocare și de obicei nu puteau fi struniți decât de stăpânul de care fuseseră legați sau de scutierul care îi crescuse din găoace. Iar un Dinte Ascuțit rănit era de două ori mai primejdios.

Fără să cunoască gândurile sumbre ale lui Tangnost, Quenelda își dădu drumul la pământ, alunecând pe piciorul solzos al dragonului, și îl bătu afectuos cu palma pe un solz.

– *Nu, nu! N-ai voie să-i mănânci!* îl muștră fetița, în timp ce se apropia de mai-marele dragonilor tatălui ei. *Trebuie să-ți legăm coada și să o punem în atelă ca să nu se frângă, dar ce a fost mai rău a trecut. Îți vom da să mănânci din nou înainte să plecăm. Odihnește-te, Două Înghițituri Și Te-Ai Dus.*

– *Vise frumoase, Dănțuitoarea Dragonilor.*

Și dragonul de luptă se așeză în cuibul de piatră, iar solzii uriași de pe umerii săi scoaseră un clinchet când începu să toarcă mulțumit.

Gândindu-se că de-acum avea să fie în siguranță, Tangnost își scoase coiful, ștergându-și cu mănua sudoarea de pe frunte, apoi privi în ochii fetei, în care se citea o cunoaștere mult prea adâncă pentru cei unsprezece ani ai ei.

Quenelda zâmbi văzându-i chipul neliniștit, brăzdat de riduri, pe care un petic îi acoperea găvanul gol al unui ochi pe care i-l smulsese săgeata unui goblin. Falca puternică și nasul spart erau încadrate de plete până la umăr, împletite la tâmpla